

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 254/2010-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátkou [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice II sp. zn. 23 P 254/03 zo 4. decembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 8 CoP 27/2009 z 27. februára 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. mája 2010 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn.

23 P 254/03 zo 4. decembra 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 8 CoP 27/2009 z 27. februára 2009.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že označenými rozhodnutiami mu súdy zakázali stretávať sa s maloletou dcérou, pričom vychádzali z jej vyjadrení, ako aj zo znaleckého posudku.

Podľa názoru sťažovateľa a postupom znalkyne a súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čoho následkom bolo nespravodlivé rozhodnutie. V priebehu konania nemal totiž možnosť zúčastniť sa znaleckého dokazovania, takže mu súdom bola odňatá možnosť konať pred súdom, ako to má na mysli ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Na základe podnetu sťažovateľa na podanie mimoriadneho dovolania Krajská prokuratúra v Košiciach z poverenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky sťažovateľovi listom z 5. februára 2010 oznámila, že nezistila podmienky na podanie mimoriadneho dovolania, a podnet odložila.

Vzhľadom na to, že došlo k porušeniu jeho práv, sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Navrhujem, aby Ústavný súd vydal Nález, ktorým rozhodne, že rozsudok Okresného súdu Košice 2 č. 23P 254/03 zo dňa 04. 12. 2008 a rozsudok Krajského súdu Košice č. 8 CoP 27/2009 sú v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a že týmito rozhodnutiami bolo porušené moje základné právo - právo na spravodlivú súdnu, alebo inú ochranu.

Navrhujem, aby Ústavný súd nariadil Okresnému súdu Košice 2 a Krajskému súdu Košice, aby vo veci konali a znova rozhodli v zmysle nálezu Ústavného súdu SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal(...)

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 23 P 254/03 zo 4. decembra 2008 a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 8 CoP 27/2009 z 27. februára 2009. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 26. marca 2009.

Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že sťažovateľom namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v súvislosti s rozhodnutiami okresného súdu, ako aj krajského súdu bolo už predmetom skúmania v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 209/09.

Podľa ustanovenia § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka *res iudicata*), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd v predmetnej veci zistil, že sťažovateľ mu v minulosti (9. apríla 2009) doručil podanie, ktoré sa týkalo toho istého konania, ktoré už posudzoval ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, pričom uznesením č. k. II. ÚS 209/09-12 z 27. mája 2009 sťažnosť sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci.

Ten istý nárok na ochranu ústavnosti uplatnil sťažovateľ aj v tomto konaní. Tvrdí, že boli porušené jeho práva zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím okresného súdu sp. zn. 23 P 254/03 zo 4. decembra 2008 a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 8 CoP 27/2009 z 27. februára 2009.

Keďže v tejto veci sa sťažovateľ už predtým obrátil na ústavný súd a jeho sťažnosť už bola predmetom skúmania pred ústavným súdom, ktorý už o nej rozhodol (v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 209/09), nemal inú možnosť, ako jeho sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

Okrem uvedeného sťažnosť bolo treba považovať už aj za oneskorene podanú.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti fyzickej osoby na konanie pred ústavným súdom je podanie sťažnosti v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy začína plynúť dňom, keď nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie, ktorým malo byť spôsobené namietané porušenie základného práva, t. j. v danom prípade od 26. marca 2009. Predmetná sťažnosť bola

podaná až 11. mája 2010, teda jednoznačne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom pre tento druh konania pred ústavným súdom.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010